

“মৰমৰ সন্তানসকল – প্ৰাণেশ্বৰ পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক প্ৰাণদান দিবলৈ, প্ৰাণদান পোৱা অৰ্থাৎ তমোপ্ৰধান পৰা সত্যোপ্ৰধান হোৱা”

প্ৰশ্ন: নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) প্ৰতিটো ৰহস্যক জনাৰ কাৰণে কোনটো দৃশ্য তোমালোকৰ বাবে নতুন নহয়?

উত্তৰ: এই সময়ত গোটেই জগতত যি হুলস্থূল (হাহাকাৰ) হৈ আছে, বিনাশ কালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধিৰ হৈ নিজৰে কুলক নাশ কৰিবলৈ অনেক সাধন তৈয়াৰ কৰি গৈ আছে। এয়া কোনো নতুন কথা নহয় কিয়নো তোমালোকে জানা এই সৃষ্টিতো পৰিৱৰ্তন হ'বই। মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ পাছতহে আমাৰ নতুন সৃষ্টি আহিব।

গীত: য়হ কৌন আয়া আজ চবেৰে চবেৰে..... (এয়া কোন আহিল আজি প্ৰভাতে প্ৰভাতে.....)

ওঁম শান্তি। ৰাতিপুৱাএয়া কোনে আহি মুৰুলী শুনায়? সৃষ্টিতো একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞান সাগৰ, পতিত-পাৰন প্ৰাণেশ্বৰ পিতাৰ পৰা মুৰুলী শূনি আছে। তেওঁ হ'ল প্ৰাণ ৰক্ষা কৰোঁতা ঈশ্বৰ। এনেকৈ কয় নহয় - হে ঈশ্বৰ এই দুখৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। তেওঁলোকে হৃদৰ (সীমিত) সহায় বিচাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বেহৃদৰ (অসীমিত) সহায় পোৱা কিয়নো বেহৃদৰ পিতা নহয় জানো। তোমালোকে জানা - আত্মাও গুপ্ত। সন্তানসকলৰ শৰীৰ প্ৰত্যক্ষ হৈ আছে। গতিকে পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে সন্তানসকলৰ প্ৰতি। সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি গীতা প্ৰসিদ্ধ। কেৱল তাত শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। তোমালোকে এতিয়া জানা শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ মহাবাক্য)। এয়াও বুজি পাইছা যে ব্ৰহ্মচাৰীক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলাঁতা এজনেই পিতা। তেৱেঁই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে। কথাও হৈছে সত্য নাৰায়ণৰ। অমৰকথা বুলি গায়ন কৰা হয়। অমৰপুৰীৰ মালিক কৰি তোলা অথবা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলা কথা একেটাই। এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। ভাৰতখনেই অমৰপুৰী আছিল। এয়া কোনেও নাজানে। ইয়াতহে অমৰ বাবাই পাৰ্বতীসকলক শুনাইছে। এগৰাকী পাৰ্বতী বা এগৰাকী দ্ৰৌপদী নাছিল। এয়াতো বহুত সন্তানে শূনি আছে। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শুনায়। পিতাই কয় - মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মৰমৰ সন্তানসকলক বুজাওঁ।

পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে আত্মা-অভিমানী নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাইহে কৰি তুলিব পাৰে। জগতত এজনো মনুষ্য মাত্ৰ নাই যাৰ আত্মাৰ জ্ঞান আছে। আত্মাৰে জ্ঞান নাই তেন্তে পৰমাত্মাৰ জ্ঞান কেনেকৈ থাকিব পাৰিব। কৈ দিয়ে আমি আত্মাই পৰমাত্মা। কিমান ডাঙৰ ভুলত গোটেই জগত আৱদ্ধ হৈ আছে। একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ। বিদেশীসকলো কম পাথৰ বুদ্ধিৰ নহয়, এইটো বুদ্ধিত উদয় নহয় যে আমি এয়া যি বোমা আদি তৈয়াৰ কৰি আছোঁ, এয়াতো নিজকো হত্যা, লগতে গোটেই জগতকো হত্যা কৰিবৰ কাৰণে তৈয়াৰ কৰি আছোঁ। গতিকে এই সময়ত বুদ্ধি কোনো কামৰ হৈ থকা নাই। নিজৰেই বিনাশৰ কাৰণে তৈয়াৰ কৰি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এইটো জানা যে নাটক অনুসৰি তেওঁলোকৰো ভূমিকা আছে। নাটকৰ বান্ধোনত বান্ধ খাই আছে। পাথৰ বুদ্ধিৰ নহ'লে জানো এনেকুৱা কাম কৰিব পাৰে? গোটেই কুলৰ বিনাশ কৰি আছে। আচৰিত নহয়নে - কি কৰি আছে। বহি বহি আজি ভালদৰে চলি আছে, কাইলৈ সেনা (মিলিটেৰী) বিতুষ্ট হ'লে ৰাষ্ট্ৰপতিকো মাৰি দিয়ে। এনেকুৱা কাকতালীয়া ঘটনা ঘটি থাকে। কাকোৱে সহ্য নকৰে। শক্তিশালী হয় নহয় জানো। আজিকালিৰ জগতত হুলস্থূল (হাহাকাৰ) বহুত, পাথৰ বুদ্ধিৰো অনেক আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বিনাশ কালত পিতাৰ সৈতে যিসকল অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধিৰ হয়, তেওঁলোকৰ কাৰণে বিনশক্তি বুলি গায়ন আছে। এতিয়া এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগে। এইটোও জানা যথাযথ মহাভাৰতৰ যুদ্ধ হৈছিল। পিতাই ৰাজযোগ শিকাইছিল। শাস্ত্ৰততো সম্পূৰ্ণ বিনাশ দেখুৱাই দিছে। কিন্তু সম্পূৰ্ণ বিনাশতো নহয় তেনেহ'লেতো প্ৰলয় হৈ যাব। কোনো মনুষ্যই নাথাকিব, কেৱল 5 তত্বহে থাকিব। এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। প্ৰলয় হৈ গ'লে তেতিয়া মনুষ্য ক'ৰ পৰা আহিব। দেখুৱায় শ্ৰীকৃষ্ণই সাগৰত আঙুলি চুহি আঁহতৰ পাতত আহিল। এনেকৈ শিশু কেনেকৈ আহিব পাৰে? শাস্ত্ৰত এনেকুৱা কথা লিখি দিছে যে কথাই নুসুধিবা। এতিয়া তোমালোক কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰা এই বিদ্বানসকলকো, ভীষ্ম পিতামহ আদিকো জ্ঞান বাণে আঘাত কৰে। তেওঁলোকো আগলৈ গৈ আহিব। তোমালোকে যিমানে সেৱাত শক্তি ধাৰণ কৰিবা, পিতাৰ পৰিচয় সকলোকে দি থাকিবা তোমালোকৰ সিমানে প্ৰভাৱ বাঢ়িব। অৱশ্যে হয়, বিঘ্নও আহিব। এয়াও গায়ন কৰা হৈছে এই জ্ঞান যন্ত্ৰত আসুৰিক সম্প্ৰদায়ৰ বহুত বিঘ্ন আহে। বেচেৰা পাথৰ বুদ্ধিৰ মনুষ্যই একোৱে নাজানে যে এয়া কি? কয় এওঁলোকৰতো জ্ঞানেই ভিন্ন। তোমালোকে এইটো বুজি পোৱা যে নতুন সৃষ্টিৰ বাবে নতুন কথা। পিতাই কয় - তোমালোকক এই ৰাজযোগ অন্য কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। জ্ঞান আৰু যোগ পিতাইহে শিকাই আছে। সংগতি দাতা

এজন পিতাহে, তেৱেই পতিত-পাৱন হয় তেন্তে নিশ্চয় পতিতসকলকহে আহি জ্ঞান দিব নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা - আমি পাৰসবুদ্ধিৰ হৈ পাৰসনাথ হওঁ। মনুষ্যই কিমান অনেক মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। কিন্তু তেওঁলোক কোন, কি কৰি গৈছে, অথহি একোৱে বুজি নাপায়। পাৰসনাথৰো মন্দিৰ আছে, কিন্তু কোনেও নাজানে। ভাৰত পাৰসপুৰী আছিল, সোণ হীৰা-মুকুতাৰ মহল আছিল। কালিৰ কথা। তেওঁলোকেতো কেৱল সত্যযুগৰ কাৰণেই লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। আৰু পিতাই কয় - গোটেই নাটকখন 5 হাজাৰ বছৰৰ সেইকাৰণে কোৱা হয় - আজিৰ ভাৰত কি! কালিৰ ভাৰত কি আছিল! লাখ লাখ বছৰৰ স্মৃতিতো কাৰো থাকিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতি উদয় হৈছে। জানা যে পিতাই প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহি আমাক সোঁৱৰাই দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকল স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। যি কোনো লোককে যদি সোধা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব কেতিয়া আছিল? কিমান বছৰ হ'ল? তেতিয়া লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিব। তোমালোকে বুজাব পাৰা এয়াতো 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। এনেকৈ কয়ো যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ইমান সময় পূৰ্বে স্বৰ্গ (পেৰাডাইজ) আছিল। পিতা ভাৰততেই আহে। এয়াও সন্তানসকলক বুজাইছে - বাবাৰ জয়ন্তী পালন কৰে তেন্তে নিশ্চয় কিবা কৰিবলৈ আহিছিল। পতিত-পাৱন হয় তেন্তে নিশ্চয় আহি পাৱন কৰি তুলিছিল চাগে। জ্ঞান সাগৰ হয় যেতিয়া তেন্তে নিশ্চয় জ্ঞান দিব নহয় জানো। যোগত বহা, নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, এয়া জ্ঞান নহ'ল জানো। তেওঁলোকতো হৈছে হঠযোগী। ভৰিৰ ওপৰত ভৰি তুলি বহে। কি কি কৰে। তোমালোক মাতাসকলেতো এনেকুৱা কৰিব নোৱাৰা। বহিবও নোৱাৰা। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে এইবোৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। স্কুলত বিদ্যাৰ্থীসকল নিয়ম অনুসৰিতো বহে নহয় জানো। পিতাইতো তেনেকৈও নকয়। যেনেকৈ বিচৰা তেনেকৈ বহা। যদি বহি ভাগৰি যোৱা তেন্তে শুই যোৱা। বাবাই কোনো কথাত মানা নকৰে। এয়াতো একেবাৰে সহজে বুজিবলগীয়া কথা, ইয়াত কোনো কষ্টৰ কথা নাই। লাগিলে যিমানেই বেমাৰ নহওঁক। ক'ব নোৱাৰি কিজানিবা শুনি থাকোঁতে থাকোঁতে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকোঁতে থাকোঁতে প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যায়। গায়ন কৰা হয় নহয় - গঙ্গাৰ পাৰত হওঁক, গঙ্গাৰ পানী মুখত হওঁক তেতিয়া প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যাওক। সেয়াতো সকলো হৈছে হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। বাস্তৱত এয়া হৈছে জ্ঞান অমৃতৰ কথা। তোমালোকে জানা - সঁচাকৈ এনেকৈয়ে প্ৰাণ ওলাই যাব। তোমালোক সন্তানসকল পৰমধামৰ পৰা আহা। মোক এৰি থৈ যোৱা। পিতাই কয় - মইতো তোমালোক সন্তানসকলক লগত লৈ যাম। মই আহিছোঁ তোমালোক সন্তানসকলক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোকে নিজৰ ঘৰৰ বিষয়েও নাজানা, আত্মাৰ বিষয়েও নাজানা। মায়াই একেবাৰে পাখি কাটি পেলাইছে, সেইকাৰণে আত্মা উৰিব নোৱাৰে কিয়নো তমোপ্ৰধান হয়। যেতিয়ালৈকে সতোপ্ৰধান নোহোৱা তেতিয়ালৈকে শান্তিধামলৈ কেনেকৈ যাব পাৰিবা। এইটোও জানা - নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি সকলো তমোপ্ৰধান হ'বই লাগে। এই সময়ত গোটেই বৃক্ষ একেবাৰে তমোপ্ৰধান জৰ্জৰিত হৈ গৈছে। সন্তানসকলে জানে যে সকলো আত্মা তমোপ্ৰধান। নতুন সৃষ্টিত সতোপ্ৰধান হয়। ইয়াত কাৰো সতোপ্ৰধান অৱস্থা হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত আত্মা পৱিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া ইয়াত বৈ নাথাকিব, একেবাৰে দৌৰি গুচি যাব। সকলোৱে মুক্তিৰ কাৰণেই ভক্তি কৰে অথবা শান্তিধামলৈ যোৱাৰ বাবে। কিন্তু কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। বিধিয়ে নকয়। পিতাই বহি এই সকলোবোৰ ৰহস্য ধাৰণ কৰিবৰ কাৰণে বুজায়, তথাপি মুখ্য কথা হ'ল পিতাক স্মৰণ কৰা, স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। বীজক স্মৰণ কৰিলে গোটেই বৃক্ষ বৃদ্ধিত আহি যাব। বৃক্ষ প্ৰথমতে সৰু হয় পাছত ডাঙৰ হৈ গৈ থাকে। অনেক ধৰ্ম আছে নহয় জানো। তোমালোকে এক চেকেণ্ডত জানি লোৱা। জগতত কোনেও নাজানে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ সকলোৰে এজন পিতা। পিতা জানো কেতিয়াবা সৰ্বব্যাপী হ'ব পাৰে। এইটো হৈছে ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ ভুল। তোমালোকে বুজোৱাও যে মনুষ্যক কেতিয়াও ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। পিতাই সন্তানসকলক সকলোবোৰ কথা সহজকৈ বুজায় পাছত যাৰ ভাগ্যত আছে, নিশ্চয় থাকিলে তেওঁ অৱশ্যে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব। নিশ্চয় নাথাকিলে কেতিয়াও বুজি নাপাব। ভাগ্যতে নাই তেন্তে পুৰুষাৰ্থও কি কৰিব। ভাগ্যত নাথাকিলে তেওঁলোক বহিবই এনেকৈ যেন একোৱে বুজি নাপায়। ইমানো নিশ্চয় নাই যে পিতা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। যিদৰে কোনোবা নতুন ব্যক্তি মেডিকেল কলেজত গৈ বহিলে তেতিয়া কি বুজি পাব? একোৱে বুজি নাপাব। ইয়াতো এনেকৈ আহি বহে। এই অবিনাশী জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। এয়াও পিতাই বুজাইছে - ৰাজধানী স্থাপন হয় নহয় জানো। তেন্তে লগুৱা চাকৰ প্ৰজা, প্ৰজাৰো লগুৱা চাকৰ সকলোৰে দৰকাৰ নহয় জানো। গতিকে এনেকুৱাসকলো আহে। কোনোৱেতো বহুত ভালদৰে বুজি পাই যাব। মন্তব্যও লিখে নহয়। আগলৈ গৈ কিবা কৰি দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিব। কিন্তু সময় কঠিন হ'ব কিয়নো সেই সময়ততো বহুত হাহাকাৰৰ সৃষ্টি হ'ব। দিনে-প্ৰতিদিনে ধুমুহা বাঢ়ি গৈ থাকিব। ইমানবোৰ সেৱাকেন্দ্ৰ (চেণ্টাৰ) আছে। ভালদৰে বুজিবও। এয়াও লিখা আছে - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। বিনাশো সন্মুখত দেখে। বিনাশতো হ'বই। চৰকাৰে কয় - জল্প কৰকৈ হওঁক, কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত কিয়ই বা কৰিব পাৰে? বৃক্ষৰ বৃদ্ধিতো হ'বই। যেতিয়ালৈকে পিতা আছে তেতিয়ালৈকে সকলো ধৰ্মৰ আত্মা ইয়াত থাকিবই লাগিব। যেতিয়া যোৱাৰ সময় হ'ব তেতিয়া আত্মাসকলৰ আগমন বন্ধ হ'ব। এতিয়াতো সকলো আহিবই লাগে। কিন্তু এই কথাবোৰ কোনেও বুজি নাপায়। বাপুজীয়েও কৈছিল ৰাৱণ ৰাজ্য, আমাক ৰাম ৰাজ্য লাগে। এনেকৈ কয় - অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে

ইয়াৰ অৰ্থ এইখন নৰক নহয় জানো। মনুষ্যই এইখিনিও বুজি নাপায়। স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে ভালেই হ'ল নহয় জানো। নিশ্চয় নৰকবাসী আছিল। বাবাই বুজায় - মনুষ্যৰ চেহেৰা মনুষ্যৰ দৰে, বুদ্ধি বান্দৰৰ। সকলোৱে গায়ান কৰি থাকে - পতিত-পাৱন সীতাৰাম। আমি পতিত, পাৱন কৰি তোলাঁতা হৈছে পিতা। সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ সীতা, পিতা হ'ল ৰাম। কাৰোবাক চিধাকৈ ক'লে মানি নলয়। ৰামক আহ্বান কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰিছে। তোমালোক যেন বেলেগ জগতৰ হৈ গৈছা। পুৰণি সৃষ্টিত কি কি কৰি থাকে। তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। তোমালোক সন্তানসকল বুদ্ধিহীনৰ পৰা বুদ্ধিমান হৈছা। ৰাৱণে তোমালোকক কিমান বুদ্ধিহীন কৰি দিলে। পিতাই বুজায় - এই সময়ত সকলো মনুষ্য তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, সেইবাবেতো পিতা আহি সত্ৰোপ্ৰধান কৰি তোলে। পিতাই কয় লাগিলে তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ সেৱাও কৰি থাকা কেৱল এটা স্মৃতিত ৰাখা - পিতাক স্মৰণ কৰা। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্ৰোপ্ৰধান হোৱাৰ ৰাস্তা অন্য কোনেও দেখুৱাব নোৱাৰে। সকলোৰে আত্মিক চিকিৎসক (চাৰ্জন) এজনেই। তেৱেঁই আহি আত্মাসকলক বেজী (ইনজেকচন) দিয়ে কিয়নো আত্মাহে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। পিতাক অবিনাশী চিকিৎসক বুলি কোৱা হয়। এতিয়া আত্মা সত্ৰোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হৈছে, আত্মাক বেজীৰ দৰকাৰ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা আৰু নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। বুদ্ধিযোগ ওপৰত লগোৱা। জীৱন্তে ফাঁচি-কাঠত ওলমি যোৱা অৰ্থাৎ বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ মিঠা ঘৰৰ সৈতে গঢ়ি তোলা। আমি মিঠা শান্তিৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। নিৰ্বাণধামক মিঠা ঘৰ বুলি কোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'বলৈ গৈ আছে সেয়েহে ইয়াৰ পৰা নিজকে পৃথক বুলি বুজিব লাগে। বৃক্ষৰ বৃদ্ধিৰ লগে লগে যি বিঘ্ন ৰূপী ধুমুহা আহে, তাক লৈ ভয়ভীত হ'ব নালাগে, পাৰ হ'ব লাগে।

(2) আত্মাক সত্ৰোপ্ৰধান কৰি তুলিবৰ কাৰণে নিজক জ্ঞান-যোগৰ বেজী লগাব লাগে। নিজৰ বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ মিঠা ঘৰৰ সৈতে গঢ়ি তুলিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ ভাগ্য আৰু ভাগ্যবিধাতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সকলো সমস্যাৰ মেৰপাকৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা মাষ্টৰ ৰচয়িতা হোৱা

সদায় বাঃ মোৰ ভাগ্য আৰু বাঃ ভাগ্য বিধাতা! মনৰ এইটো সূক্ষ্ম ধ্বনি শুনি থাকা আৰু আনন্দত নাচি থাকা। যি জানিবলগীয়া আছিল সেয়া জানি গ'লোঁ, যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গ'লোঁ - এইটো অনুভৱত থাকা তেতিয়া সকলো সমস্যাৰ মেৰপাকৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা। এতিয়া সমস্যাৰ মেৰপাকত আৱদ্ধ হৈ থকা আত্মাসকলক মুক্ত কৰাৰ সময় সেয়েহে "মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ", "মাষ্টৰ ৰচয়িতা হওঁ" - এইটো স্মৃতিৰে শৈশৱৰ সৰু সৰু কথাবোৰত সময় নষ্ট নকৰিবা।

শ্লোগান: কমল আসনধাৰীহে মায়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম, পিতাৰ স্নেহৰে স্নেহময় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মযোগী।

!! ওঁ শান্তি !!